

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 568/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť S. D., P., zastúpeného advokátom JUDr. A. S., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 24/2011 z 30. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2012 doručená sťažnosť S. D., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 24/2011 z 30. mája 2012.

Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že dodatočným platobným výmerom Daňového úradu P. (ďalej len „správca dane“) č. 608/230/37431/2007/Len z 28. novembra 2008 bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel dane z príjmov za rok 2001. Proti dodatočnému platobnému výmeru podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej aj „daňové riaditeľstvo“ a „žalovaný“) rozhodnutím č. I/222/4758-24492/2008/992120-r z 9. apríla 2008 tak, že prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdilo.

Sťažovateľ uviedol, že proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva podal žalobu, v ktorej namietal skutočnosti týkajúce sa neuznania výdavkov za vykonané práce a poukázal na výsluch svedka (Ing. Ch.), pričom tvrdil, že jeho výpoveď mala byť hodnotená vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi. Sťažovateľ súčasne zaujal stanovisko k vyjadreniu žalovaného k jeho žalobe, v ktorom okrem iného uviedol, že Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) nebol predložený úplný spisový materiál.

O žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 S 107/08 z 19. januára 2011 tak, že ju zamietol. Podľa vyjadrenia sťažovateľa krajský súd v rozsudku konštatoval, že *„prekážkou daňovej uznateľnosti navrhovateľom deklarovanych výdavkov bolo nesplnenie podmienky existencie, vecnosti a preukázateľnosti“*. Okrem toho sťažovateľ uviedol, že súd prvého stupňa poukázal na jeho pasivitu v rámci daňového konania, keď správca dane bol na objasnenie veci nútený vykonať ďalšie dôkazy, ktoré taktiež nepreukázali, ktoré práce boli vykonané a v akom rozsahu.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom dôvodil predovšetkým tým, že súd prvého stupňa sa nedostatočne vysporiadal s jeho argumentmi a že jeho závery sú len reprodukciou záverov správnych orgánov. Sťažovateľ poukázal na to, že krajský súd sa vôbec nezaoberal jeho argumentom súvisiacim s neuznaním výdavkov za čistiace a montážne práce a podľa jeho názoru vôbec nevysvetlil, z akého

dôvodu neakceptoval svedeckú výpoveď Ing. Ch., ktorá mala potvrdzovať, že práce vykonané boli, a taktiež nevysvetlil, prečo neakceptoval výsledky miestneho zisťovania príslušného správcu dane. Sťažovateľ tvrdil, že daňové orgány dostatočne spoľahlivo zistili skutkový stav, ale dôkazy boli vyhodnotené v rozpore s § 2 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“), na základe čoho boli prijaté nesprávne právne závery.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžf 24/2011 z 30. mája 2012 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa je rozhodnutie najvyššieho súdu nedostatočne odôvodnené, nedáva odpovede na všetky relevantné otázky, napríklad nereaguje na jeho námietku obsiahnutú v stanovisku poskytnutom k vyjadreniu žalovaného k žalobe o tom, že žalovaný nepredložil krajskému súdu úplný spisový materiál. Rozhodnutie najvyššieho súdu sťažovateľ považuje taktiež za nepresvedčivé, tendenčné, vyznievajúce v prospech tvrdení žalovaného.

V tejto súvislosti sťažovateľ vyslovil tento názor:

„Najvyšší súd SR rozsudkom č. 6 Sžf/24/2011 daňovým orgánom zjavne priznal neprimerané zvýhodnenia, ktoré im v skutočnosti neprináležali a pri správnej aplikácii noriem procesného práva by im nemohli byť nikdy priznané. Postupom súdu, popri porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, došlo aj k porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR...“

Rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 6 Sžf/24/2011 došlo k porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivý proces. V uvedenom rozsudku ide o svojvôľu pri aplikácii zákona č. 511/1992 Zb., pretože súd sa pri jeho aplikácii natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že zásadne poprel ich účel a význam, čo súčasne viedlo aj k porušením základného práva na rovnosť účastníkov v konaní. Z uvedených dôvodov skutkové a právne závery Najvyššieho súdu SR uvedené

v rozsudku č. 6 Sžf/24/2011 sú arbitrárne, z ústavného hľadiska neudržateľné a majú za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR. “

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„Najvyšší súd SR rozsudkom č. 6 Sžf/24/2011 z 30. 5. 2012 porušil základné právo S. D. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Najvyšší súd SR rozsudkom c. 6 Sžf/24/2011 z 30. 5. 2012 porušil základné právo S. D. na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR.

Najvyšší súd SR rozsudkom č. 6 Sžf/24/2011 z 30. 5. 2012 porušil základné právo S. D. na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 6 Sžf/24/2011 z 30. 5. 2012 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia podľa ustanovenia § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za 2 úkony právnej služby vo výške 254 €, režijný paušál 15,26 € a DPH 53,85 €, spolu 323,11 €.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Podstatná argumentácia sťažovateľa sa koncentruje na námietku nesprávneho hodnotenia dôkazov pri spoľahlivo zistenom skutkovom stave a na jeho nesúhlas s interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho právnej veci

zo strany daňových orgánov, na ktoré nereflektovali ani všeobecné súdy svojou prieskumnou činnosťou v správnom súdnictve, v ostatnom ani najvyšší súd napadnutým rozsudkom.

Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ ide o dôvody sťažovateľovho odvolania proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 S 107/08-51 z 19. januára 2011, tie sú vo svojej podstate totožné s argumentáciou obsiahnutou v sťažnosti doručenej ústavnému súdu. V odvolaní sťažovateľ namietal aj porušenie postupu podľa § 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb., a teda prekročenie lehoty na vykonanie daňovej kontroly. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu však sťažovateľ explicitne uviedol, že touto námietkou sa nebude zaoberať.

Podľa zistení ústavného súdu sťažovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal jeho nedostatočnú odôvodnenosť, pretože podľa jeho názoru krajský súd len reprodukoval závery daňových orgánov bez toho, aby sa jeho námietkami uvedenými v žalobe riadne zaoberal. Sťažovateľ tvrdil, že krajský súd sa jeho námietkou súvisiacou s neuznaním výdavkov za čistiace a montážne práce vôbec nezaoberal. Sťažovateľ súčasne namietal, že tvrdenie krajského súdu o tom, že nie je zrejmé, ktoré práce boli vykonané a v akom rozsahu, je v rozpore s obsahom spisov, pretože tieto skutočnosti vyplývajú z miestneho zisťovania príslušného správcu dane. Sťažovateľ sa bránil aj proti tvrdeniu krajského súdu o tom, že v priebehu daňového konania nebol dostatočne aktívny. Podľa neho aj toto tvrdenie krajského súdu nemá oporu v spise. Sťažovateľ zároveň namietal, že krajský súd sa vôbec nevyjadril k tomu, z akého dôvodu neakceptoval svedeckú výpoveď Ing. Ch. a výsledky miestneho zisťovania príslušného správcu dane. Okrem toho sťažovateľ uviedol, že v priebehu konania nemohol uplatniť svoje právo podľa § 15 ods. 5 písm. f) zákona č. 511/1992 Zb., a teda nemohol sa vyjadriť ku skutočnostiam zisteným v priebehu daňovej kontroly.

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (obdobne I. ÚS 13/01, III. ÚS 58/09, III. ÚS 42/2012). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 88/07).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03).

O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd namietaným rozsudkom sp. zn. 6 Sžf 24/2011 z 30. mája 2012 a z relevantnej časti jeho odôvodnenia vyplýva:

„Dôkazné bremeno v daňovom konaní leží na pleciach daňových subjektov, preto pokiaľ si uplatňuje daňovník výdavky ako daňovo uznateľné musí preukázať, že si ich uplatnil v súlade so zákonom o daniach z príjmov a taktiež môžu daňové subjekty uplatniť svoje práva, ktoré im zákon priznáva a súčasne a to predovšetkým aj splniť svoju dôkaznú povinnosť. V tomto ohľade sa odvolací súd plne stotožňuje so záverom krajského súdu ohľadne námietky týkajúcej sa dôvodov neuznania výdavkov žalobcu za čistiace a montážne práce vo výške 810.000,- Sk od dodávateľa Ing. Ch. Zastáva názor, že krajský súd sa k otázke rozsahu prác vyjadriť ani nemohol, keďže rozsah týchto prác ostal nejasný. Na základe zistených skutočností, ktoré správca dane posúdil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v daňovom konaní v rámci dokazovania sa správcovi dane nepodarilo dokázať jednu zo základných podmienok definovaných v ust. § 24 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. a to podmienku preukázateľnosti. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom správcu dane ako i krajským súdom ohľadne nepreukázania vecnej súvislosti nákupu tohto materiálu s dosiahnutím, udrжанím svojich príjmov ako aj skutočnosť, že tento bol reálne použitý u jednotlivých odberateľov.

V zásade sa odvolací súd stotožnil aj s právnym záverom krajského súdu súvisiacim s neuznaním výdavku nákupu stavebného materiálu v sume 180.417,- Sk od J. V... Žalovaný skonštatoval, že ak si daňový subjekt uplatňuje daňovo uznateľné výdavky na nákup stavebného materiálu, bolo jeho povinnosťou preukázať vecnú súvislosť nákupu tohto materiálu s dosiahnutím, udrжанím svojich príjmov, ako aj skutočnosť, že tento materiál bol reálne použitý u jednotlivých odberateľov. Hoci predmetom činnosti daňového subjektu bola montáž, údržba a kontrola vzduchotechnických zariadení, z predložených dokladov nevyplývalo žiadne vykonávanie konkrétnych stavebných prác pre odberateľov. Napriek riadnej evidencii a riadnemu zaúčtovaniu sa nedá skonštatovať oprávnené zahrnutie výdavku do základu dane, pretože podmienka preukázateľnosti nebola splnená. Konštatovanie krajského súdu ako aj správneho orgánu o tom, že žalobca v čase rozhodnom nedisponoval oprávnením na stavebnú činnosť, vo vzťahu k argumentácii žalobcu ohľadne zaradenia jeho predmetu činnosti podľa klasifikácie produkcie pod kód 45 predstavujúci stavebnú činnosť, nie je až tak zásadné pochybenie vo vzťahu k správnosti záveru ohľadne nepreukázania podmienky preukázateľnosti daňového výdavku... aj keď reálne nejaké stavebné práce v súvislosti s predmetom svojej činnosti vykonával, nepreukázal vecnú súvislosť nákupu tohto materiálu s dosiahnutím a udrжанím svojich príjmov ako i tú skutočnosť, že bol reálne použitý u jednotlivých odberateľov a ak aj bol použitý, na aké konkrétne práce bol vynaložený. Na uznanie takéhoto výdavku nestačí iba riadna účtovná evidencia a prípadné oprávnenie na výkon takejto činnosti, ale aj reálne preukázanie použitia stavebného materiálu na konkrétnu prácu u odberateľov.

S argumentáciou žalobcu ohľadne porušenia ust. § 15 ods. 5 písm. f) zák. č. 511/1992 Zb. sa odvolací súd nestotožňuje a považuje ju za účelovú, nakoľko je síce správne tvrdenie žalobcu, že z ust. § 15 ods. 16 zák. č. 511/1992 Zb. vyplýva primerané použitie ustanovení prvej časti a ust. § 32, 34 a 41 a že v súlade s ust. § 41 ods. 1 citovaného zákona, podľa ktorého, keď vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti podaného priznania alebo hlásenia alebo súhrnného výkazu a dokladov predložených daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal, avšak týmto nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu vyjadriť sa

ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, pretože toto právo mohol a aj žalobca využil v rámci daňového konania, keď sa k protokolu vyjadril a zároveň bol tento v jeho prítomnosti prerokovaný.“

Vychádzajúc zo svojej judikatúry a s prihliadnutím na výsledok ústavnej konfrontácie medzi námietkami sťažovateľa a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu z hľadiska možného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že rozsudok najvyššieho súdu je ústavne konformný a riadne odôvodnený. Na rozdiel od sťažovateľa totiž ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa zaoberal námietkami sťažovateľa, ktorých posúdenie bolo relevantné na rozhodnutie o veci, a závery rozsudku sú dostatočne odôvodnené a nevykazujú znaky svojvôle.

Najvyšší súd opierajúc sa o znenie príslušných právnych noriem sťažovateľovi ozrejmil, z akého dôvodu sa stotožnil s názorom krajského súdu týkajúcim sa neuznania výdavkov za čistiace a montážne práce od dodávateľa Ing. Ch. Najvyšší súd v tejto súvislosti apeloval na dôkazné bremeno, ktoré v daňovom konaní prináleží daňovým subjektom (v danom prípade sťažovateľovi). Najvyšší súd súčasne poukázal na správnymi orgánmi aplikovanú zásadu voľného hodnotenia dôkazov, keď ani v rámci nej sa nepodarilo preukázať rozsah vykonaných prác od uvedeného dodávateľa.

Najvyšší súd teda sťažovateľovi potvrdil, že daňové orgány hodnotili dôkazy nielen jednotlivo, ale aj vo vzájomnej súvislosti, a pokiaľ najvyšší súd aj nedal sťažovateľovi odpoveď na to, z akého dôvodu neprihliadol na svedeckú výpoveď Ing. Ch. či výsledky miestneho zisťovania príslušného správcu dane, postup najvyššieho súdu nesmeroval k odopretiu súdnej ochrany sťažovateľa v predmetnej veci. Zo záverov najvyššieho súdu nepochybne vyplýva, že k neuznaniu výdavkov za čistiace a montážne práce došlo práve z dôvodu nesplnenia podmienky preukázateľnosti zakotvenej v § 24 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov.

Na tomto mieste považuje ústavný súd za podstatné pripomenúť, že povinnosť všeobecného súdu vytvoriť zákonné, odôvodnené, a tým aj presvedčivé rozhodnutie nemožno chápať tak, že všeobecný súd je povinný reagovať na každý návrh, námietku alebo pripomienku účastníka konania (aj keď by ich účastník konania považoval za podstatné), ale len na tie, ktoré sú významné pre rozhodnutie o veci.

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu na túto otázku (neuznanie výdavkov za montážne a čistiace práce od dodávateľa Ing. Ch.) je z jeho rozhodnutia úplne zjavný.

Ústavný súd súčasne zdôrazňuje, že výklad príslušných zákonných ustanovení bol nepochybne v právomoci najvyššieho súdu a nemožno dôjsť k záveru, že by jeho výklad zjavne vybočoval z rámca týchto ustanovení, a tým bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neutržateľný.

Aj pokiaľ ide o ďalší relevantný argument sťažovateľa o porušení § 15 ods. 5 písm. f) zákona č. 511/1992 Zb., aj k tomuto najvyšší súd zaujal svoj názor a poukazujúc na obsah spisov daňových orgánov vyvrátil domnienky sťažovateľa o tom, že v priebehu daňového konania mu nebolo umožnené vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole.

Sťažovateľ súčasne namietal, že už v rámci prvostupňového konania bol daný dôvod na postup podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, a teda na zrušenie rozhodnutí správnych orgánov z dôvodu ich nepreskúmateľnosti, pretože krajskému súdu podľa vyjadrenia sťažovateľa nebol predložený úplný spisový materiál. V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že túto námietku sťažovateľ výslovne nenastolil v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, ale toto tvrdenie bolo súčasťou jeho stanoviska k vyjadreniu žalovaného k jeho žalobe. Preto ak najvyšší súd explicitne na daný argument nereagoval, neznamená, že ho aj fakticky prehliadol. V závere svojho rozhodnutia totiž najvyšší súd konštatoval, že ani *„pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti“*. Z uvedeného jednoznačne

vyplýva, že otázka nepreskúmateľnosti rozhodnutí daňových orgánov pre neúplnosť spisov je v naznačených súvislostiach irelevantná.

Prezentované závery sú podľa názoru ústavného súdu dostatočným podkladom na prijatie záveru o odôvodnenosti a zrozumiteľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý nenesie žiadne prejavy svojvôle.

V rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným.

Ústavný súd dodáva, že najvyšší súd v namietanom rozhodnutí neprehliadal argumenty sťažovateľa, riadne sa nimi zaoberal, pričom nebolo zistené, aby závery najvyššieho súdu boli tendenčné, vyznievajúce v prospech daňových orgánov a aby mali za následok porušenie základného práva sťažovateľa na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Ústavný súd vzhľadom na už uvedené odôvodnenie preto uzatvára, že ani z hľadiska dodržania procesných záruk nemožno hovoriť o porušení sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré z nej vyplynuli, nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2012